

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobkyně: **N. T. H. H.**
zastoupena Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem
se sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha 4

proti
žalovaná: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

**v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 4. 2025, čj. MV-46413-4/SO-2025,
k žádosti žalobkyně o přiznání odkladného účinku žalobě,**

takto:

Žalobě se n e p ř i z n á v á odkladný účinek.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalované ze dne 29. 4. 2025, čj. MV-46413-4/SO-2025 (dále „napadené rozhodnutí“) bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, č. j. OAM-129-49/DP-2023 ze dne 28. 1. 2025, kterým byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) větu druhou zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon č. 326/1999 Sb.“), ve znění účinném do 30. 6. 2023, zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.
2. Žalobkyně podala proti uvedenému rozhodnutí žalobu a současně požádala, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek. Uvedla, že nyní je studentkou Vysoké školy logistiky, o. p. s. Přerov, je zapsána ke studiu v akademickém roce 2024/2025 v bakalářské studijním programu Logistika, specializace Logistika v dopravě, v 1. ročníku prezenční formy studia, a v případě nepřiznání odkladného účinku by musela toto studium ukončit a z České republiky vycestovat. Má za to, že dostatečně prokázala, že jí v důsledku nepřiznání odkladného účinku vznikne nepoměrně větší újma než jiným osobám, která spočívá jednak v opuštění České republiky a návratu do domovského státu, dále pak v opuštění studia.
3. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě nesouhlasí. Poukázala na mimořádný charakter odkladného účinku žaloby, jehož účelem není suplovat pobytové oprávnění. Poukázala na nutnost kumulativního splnění podmínek dle § 73 odst. 2 s. ř. s. Dle jejího názoru žalobkyni nemůže v tomto řízení vzniknout újma. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti nelze posuzovat jako nepoměrně větší újmu, neboť ta by žalobkyni mohla vzniknout až na základě správního vyhoštění z území, o němž rozhodováno v samostatném správním řízení, při kterém právní úprava zaručuje

zkoumání dopadu vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění z hlediska nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince (viz § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb.). Proti případnému správnímu vyhoštění lze podat žalobu, která má ze zákona odkladný účinek (§ 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb.). V tomto směru odkázala na judikaturu správních soudů. Podle žalované tak existují právní instituty, jimiž se žalobkyně může domáhat posouzení své situace a odkladného účinku v jiném následném řízení, a proto nelze dovozovat, že jí v důsledku zamítnutí její žádosti hrozí nějaká újma.

4. K tvrzení žalobkyně o vzniku vážné újmy spočívající zejména v nutnosti vycestovat, vrátit se do země původu a ve ztrátě možnosti pokračovat ve studiu na VŠL, žalovaná uvedla, že samotnou nutnost vycestovat z území v důsledku zamítnutí žádosti nelze bez dalšího posuzovat jako újmu odůvodňující přiznání odkladného účinku žalobě, uvedené rovněž automaticky neznámá, že bude muset zanechat dosavadního studia na území. V rámci vysokoškolského studia lze požádat o individuální studijní plán, změnit studium na distanční formu výuky či studium krátkodobě přerušit. Žalobkyně přitom nedoložila, že by průběh studia, samotný studijní program nebo další studium nemohly být dočasně přerušeny, příp. by v nich nemohlo být pokračováno v určité formě bez nepřetržitého pobytového statusu žalobkyně.
5. Žalovaná je toho názoru, že pokud by soud v daném případě přiznal odkladný účinek žalobě, musel by jej přiznat vždy, kdy bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu cizinci a bylo jím argumentováno nutností opustit území (odkázala na usnesení Městského soudu v Praze, č. j. 9 A 290/2011-24 ze dne 21. 12. 2011, v němž je uvedeno: „...vyhovění žádosti žalobce (přiznání odkladného účinku) by znamenalo popření smyslu odkladného účinku a rovněž i jeho mimořádného charakteru. Přiznal-li by je soud nyní, musel by jej přiznat vždy, kdy by cizinci nebylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu a bylo jím argumentováno nutností opustit území ...“, obdobně též usnesení Krajského soudu v Praze, č. j. 45 A 11/2012-25 ze dne 29. 3. 2012). Poznamenala, že pokud by mělo docházet k přiznání odkladného účinku ve všech těchto případech, obsahovala by tuto povinnost již právní úprava. Protože tomu tak není, mělo by k přiznání odkladného účinku docházet pouze ve výjimečných případech. To však není případ žalobkyně.
6. Podle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), platí: „Soud na návrh žalobkyně po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobkyně nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem“.
7. Z citovaného ustanovení vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku žalobě je podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) vznikem zákonem kvalifikované újmy žalobci a 2) skutečností, že přiznání odkladného účinku žalobě nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 6 Azs 32/2021 - 41). K zamítnutí zmíněného návrhu plně postačuje neexistence již jen jednoho z uvedených předpokladů.
8. V usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 1506/11 (dostupném na internetové adrese <http://nalus.usoud.cz>), se k problematice odkladného účinku žalobě uvádí: „Toto rozhodnutí je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a dočasné, neboť má

pouze omezené trvání a není-li zrušeno soudem, zaniká z moci zákona. Jde tedy toliko o procesní rozhodnutí, které bylo vydáno jakožto dílčí opatření v rámci řízení, přičemž jeho účel a smysl je jen procesní, nijak neovlivňuje průběh samotného řízení o správní žalobě a nelze v něm ani předjímat rozhodnutí ve věci samé. Institut přiznání odkladného účinku žaloby má též mimořádný charakter, kdy v případě vyhovění návrhu soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí správního orgánu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku je proto vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce popsal slovy o nenabratelné újmě.“ Ačkoli se jedná o usnesení, které bylo vydáno ještě za platnosti odlišného znění ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. (stav ve znění do 30. 9. 2012), lze závěry v něm učiněné vztáhnout i na nyní projednávanou věc.

9. Krajský soud po posouzení situace žalobkyně a jí tvrzených důvodů dospěl k závěru, že její žádosti v tomto řízení vyhovět nelze. Zdejší soud v souladu s výše citovanou judikaturou připomíná mimořádný charakter institutu odkladného účinku žalobě. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé a výjimečné případy, což případ žalobkyně není. Soud souhlasí se zásadní argumentací žalované, že nutnost vycestovat z území v důsledku zamítnutí žádosti a nemožnost tak pokračovat ve studiu (v její prezenční formě) nelze bez dalšího posuzovat jako vážnou újmu, jež by odůvodňovala přiznání odkladného účinku žalobě. Žalobkyně, pokud má řádný úmysl ve svém aktuálním studiu pokračovat, zcela jistě může postupovat některým ze způsobů, které výše nastínila žalovaná (požádat o individuální studijní plán, změnit studium na distanční formu výuky nebo studium krátkodobě přerušit).
10. K zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku plně postačuje neexistence již jen jednoho z předpokladů (viz výše), a proto již není třeba zkoumat naplnění dalšího zákonného předpokladu pro přiznání odkladného účinku dle § 73 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud se proto již dále nezabýval posuzováním případného rozporu přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem.
11. S ohledem na výše uvedené krajský soud odkladný účinek žalobě nepřiznal.
12. Nepřiznáním odkladného účinku žalobě krajský soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé; svou podstatou se jedná o rozhodnutí předběžné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude o samotné žalobě meritorně rozhodnuto.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná (§ 104 odst. 3 písm. c/ s. ř. s.).

Hradec Králové 6. června 2025

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně